

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **A. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 maja 2025 r.
zażalenia obrońcy na zarządzenie Przewodniczącej Wydziału V Karnego
Odwoławczego Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 27 stycznia 2025 r. (sygn. akt V Ka 2093/24)
o uznaniu za bezskuteczny wniosku obrońcy skazanego o przywrócenie terminu do
złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu
Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 grudnia 2024 r.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 27 stycznia 2025 roku (sygn. akt V Ka 2093/24) Przewodnicząca Wydziału V Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Gdańsku, SSO B. S., po rozpoznaniu sprawy A. S., skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2025r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zarządziła uznanie za bezskuteczny wniosku obrońcy skazanego o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 grudnia 2024 r. Uzasadniła to tym, że wniosek o przywrócenie terminu został złożony po upływie 7 dni od ustania przeszkody, co jest niezgodne z art. 126 § 1 k.p.k. Podkreśliła, że obrońca wiedział o ogłoszeniu wyroku 20 grudnia 2024 roku i złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia 30 grudnia 2024 roku, co

dowodziło, że od tego czasu nie występowały przeszkody uniemożliwiające mu działanie. Wniosek o przywrócenie terminu obrońca złożył dopiero 22 stycznia 2025 roku, przekraczając ustawowy termin. Zaznaczyła, że obrońca, jako profesjonalista, miał wiedzę o terminach procesowych i obowiązku informowania o nich skazanego, z którym rozmawiał 30 grudnia 2024r.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł obrońca skazanego, zarzucając orzeczeniu *„naruszenie przepisu postępowania, w szczególności art. 126 § 1 k.p.k., poprzez odmowę przywrócenia oskarżonemu terminu do złożenia wniosku w trybie art. 422 k.p.k., mimo że nie było podstaw do jego nieprzywrócenia.”*. Obrońca wskazał, że oskarżony, przekonany o terminowym działaniu profesjonalnego pełnomocnika, dowiedział się o opóźnieniu dopiero 17 stycznia 2025 roku. Niezwłocznie po tej informacji złożono wniosek o przywrócenie terminu, co spełnia wymóg art. 126 § 1 k.p.k. Zaniechanie obrońcy stanowiło przyczynę niezależną od oskarżonego, a ten nie powinien ponosić negatywnych konsekwencji działań swojego pełnomocnika.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przywrócenie oskarżonemu terminu do złożenia wniosku w trybie art. 422 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Należy założyć, że profesjonalny podmiot wiedział o tym, że składa pierwotny wniosek o doręczenie uzasadnienia już po terminie. Twierdzenie, że przeszkoda, o której mowa w art. 126 k.p.k. ustała dopiero kiedy ten uzyskał informację z Sądu o przekroczeniu terminu jest niewiarygodna. Sąd Najwyższy nie bada w niniejszym postępowaniu motywacji obrony w tak późnym poinformowaniu klienta o tym, że pierwotny wniosek złożył po terminie. Natomiast nie można uznać, jak chciałby tego obrońca powołując się na wyrok SN w sprawie III KK 411/16, że każdy błąd obrońcy skutkuje koniecznością przywrócenia terminu stronie. Taka interpretacja przepisów prowadziłaby do konstatacji, że terminy zasadniczo nie obowiązują podsądnego, który ma profesjonalnego pełnomocnika. Wówczas każde niedopatrzenie obrony skutkowałoby koniecznością przewracania terminów.

Obrońca w żadnej mierze nie wykazał, że jego błąd (z którego powinien zdawać sobie sprawę już w dniu 30 grudnia) uzasadnia twierdzenie, że przeszkoda dla strony „upadła” dopiero w dniu 17 stycznia.

Wobec tego należało orzec jak w sentencji.

[a.]